

Սայաթ Նովա

Վունց օր վուր դարիք բուլբուլը

Էսպես Դիբա ու յինգիդունիայի հանգում, որ մուսադասի կասին. Արութինի
ասած.

Վունց օր վուր դարիք բուլբուլը մե տարով բաղին կարոտ է
Էնենց գու լա քու սիրողը՝ ձեռիդ յարաղին կարոտ է.
Դուն ուրիշի հիդ մի՛ խոսի, քու ճուրտը աղին կարոտ է.
Հասիլ է ծուցիդ շամամը՝ օսկե թաբախին կարոտ է:

Մե գադ չը կա՛ գուման ածիմ, ասիմ, Էն նըման Է գանքըդ
Անդալամ անգարնիշ քաշած օսկու պես Է փայլում ունքըդ
Բոյենեդ չուրս մատն ավելի լըցվիլ Է դոշդ ու թիկանքըդ,
Զարով, աբրեշումով հուսած մագիրըդ շաղին կարոտ է:

Դուն խոմ Է՛ն գլխեն գոված իս, յիս քիզ նուրմեկ գովիմ, արի
Ծուցըդ վարաղնած հուջրա Է, հուտ ունե մուշկ ու ամբարի
Յիրիք հարուր վացունովից ամեն անդամըդ դարարի,
Կուտըդ շիշմատ, մատնիրըդ մում՝ բըրուլե ճաղին կարոտ է:

Յիս Է՛լ ուրիշի յար չիմ սիրի, աշխարումըս դուն իս իմը,
Թե մե շափաթ քիզ չիմ տեսնի, կու կըտրիմ քամանչի սիմը,
Թեգուզ թաքավարը կանչե, թեգուզ Լողըման հեքիմը,
Վո՞ւր մե դարդըս կու հասկանան՝ դուգումըս դաղին կարոտ է:

Գիշիր-ցերեկ ման իմ գալի էշխեդ յանա-յանա, գո՛գալ,
Անգաճ ա՛րա, մատաղ իմ քիզ, մե քիչ կամաց գընա, գո՛գալ.
Աշխարհս ո՞ւմն է մընացի, վուր ինձ ու քիզ մընա, գո՛գալ.
Մագամ մեռա՞վ Սայաթ Նովեն, անգաճըդ խաղին կարոտ է: